

Phần 3

Chương 7 Cứu Mỹ Nhân

Tuy Bắc Vũ không thừa nhận, nhưng không có nghĩa Giang Việt sẽ tin cô.

Ba ngày sau, Bắc Vũ vẫn tiếp tục xách đàn ra sân thể dục. Nhưng cô vừa mới xuống đến dưới sân, đã trông thấy Giang Việt đứng đó đợi cô.

- Chị Vũ, đi đâu đó?

Bắc Vũ vội đi “hẹn hò” với Thẩm Lạc, nên trả lời qua quýt:

- Đi luyện đàn ở sân thể dục.

Giang Việt đi theo cô:

- Nghe nói, tối nào em cũng đi ra sân thể dục luyện đàn. Bây giờ là mùa đông, em không lạnh à?

- Luyện ở sân thể dục mới không làm phiền đến người khác. Em không ra sân thể dục thì đi đâu được?

- Vậy à?

Giang Việt kéo dài giọng:

- Thật trùng hợp! Tối nào Lạc Thần lớp anh cũng ra sân thể dục ngắm sao đây.

Cuối cùng Bắc Vũ cũng biết cậu định làm gì. Cô quay lại, tươi cười nói:

- Giang Nhị Cầu, anh to gan thật đấy, dám quản em hả!

Giang Việt khoanh tay trước ngực, cười hì hì:

- Em nào dám! Em chỉ thấy chị làm vậy không có tác dụng thôi. Ngày nào chị cũng chạy đến lớp em. Buổi tối còn chạy ra sân thể dục đánh đàn quấy rầy người ta, nhưng người ta có chủ động nói chuyện với chị không?

Bắc Vũ bị chọc trúng chỗ đau, thẹn quá hóa giận:

- Liên quan quái gì đến anh!

Cô cho rằng sau bữa cơm đó, nếu có gặp, ít nhất Thẩm Lạc cũng sẽ chào hỏi một câu. Ai ngờ cô ra sân thể dục mấy ngày nay, cậu cũng không nhìn cô lấy một cái.

Giang Việt chặc một tiếng:

- Em nói gì thế? Anh là anh trai em, đương nhiên phải quan tâm em rồi. Tính em thế nào anh còn không biết à? Cái tính kiêu ngạo của em á? Thích người ta

lại không dám tỏ tình, sợ bị người ta từ chối thì sẽ mất mặt. Cho nên ngày ngày lượn lờ trước mặt người ta, muốn người ta chú ý tới em. Nếu là thằng con trai khác chỉ sợ đã sớm mắc câu rồi. Nhưng Thẩm Lạc là ai chứ? Là Lạc Thần mắt mọc trên đỉnh đầu đấy. Cậu ta chuyển đến lớp anh đã hơn nửa học kì, không thiếu con gái thích cậu ta đâu. Nhưng người ta còn không thèm nhìn. Ngồi trong lớp cũng chẳng chuyện trò gì hết.

Bắc Vũ nghiêm mặt:

- Con gái lớp anh rảnh rồi thật đấy.

Giang Việt gật đầu:

- Anh cũng thấy vậy, nhưng mà nó không quan trọng. Quan trọng là... em làm đủ mọi việc để thu hút sự chú ý của người ta như vậy, có tác dụng không?

- Có tác dụng hay không không cần anh lo!

- Có lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ sói. Hôm nay anh đến để giúp em đấy. Không em lại luôn làm mấy chuyện vô ích.

Bắc Vũ nghi ngờ nhìn cậu:

- Anh giúp em hả? Giang Nhị Cầu, đây là yêu sớm đấy! Anh không đi mách mẹ em hả?

- Em cho rằng ai cũng miệng rộng như em à? Với lại cái này mà là yêu sớm á? Anh nói cho em biết, cho dù Thẩm Lạc có để ý tới em thì cũng sẽ không yêu đương với một con nhóc như em đâu. Người ta sắp lên đại học rồi. Anh chỉ là không nở nhìn thấy cậu ta tốt nghiệp rồi, mà em còn chưa đủ động được cậu ta thôi. Ít nhất cũng phải để cho mình một đường lui chứ. Miễn sau này nhớ tới lại thấy hối hận.

Không thể không nói tuy Giang Việt là người thô kệch, nhưng những lời này lại rất có lý.

Yêu sớm ở trường số hai cũng chẳng phải chuyện lạ gì, nhưng Bắc Vũ cũng không mong đợi là sẽ yêu đương với Thẩm Lạc vào lúc này. Trên thực tế, cô cũng không hiểu đám học sinh cấp III, có một gánh nặng sừng sững trước mặt là thi vào Đại Học, thì yêu đương kiểu gì.

Bây giờ cô chỉ muốn có một chút quan hệ với Thẩm Lạc, để sau này có thêm hi vọng. Đối với cô thì sự tồn tại của Thẩm Lạc rất kỳ diệu. Cô còn cảm thấy sau này sẽ không thể gặp được ai hấp dẫn cô như thế nữa.

Cô liếc Giang Việt:

- Vậy anh nói xem em nên làm gì?

Giang Việt chớp mắt với cô:

- Dựa theo kinh nghiệm của anh thì anh hùng cứu mỹ nhân là cách tốt nhất.

Bắc Vũ cười lạnh:

- Anh theo đuổi hoa khôi lớp anh bằng cách này hả? Em thấy nó cũng không có tác dụng gì đâu!

Giang Việt sờ mũi:

- Nếu không phải chủ nhiệm lớp anh liên kết với bố mẹ bạn ấy chia rẽ uyên ương, thì anh đã sớm ôm được mỹ nhân về rồi. Mà bây giờ sắp thi đại học rồi, anh không muốn làm người ta phân tâm.

Bắc Vũ xì một tiếng:

- Ý anh là tìm mấy người giả vờ bắt nạt em, rồi để Thẩm Lạc anh hùng cứu mỹ nhân?

Giang Việt:

- Đương nhiên là không rồi. Với tính cách của cậu ta, thì tám chín phần là không quan tâm mấy chuyện này.

Bắc Vũ khinh bỉ:

- Vậy thì sao?

- Cho nên... em phải làm anh hùng cứu mỹ nam chứ sao.

- Giang Nhị Cầu, đâu anh bị úng nước hả?

Giang Việt hứ một tiếng:

- Em nghe anh nói hết đã, cậu ta đang ở sân thể dục đúng không? Bây giờ cũng chẳng có ai ở đó đâu. Anh gọi người trong đội thể dục đến tìm cậu ta. Sau đó em đi ngăn cản bọn họ lại.

- Sao bọn họ lại nghe em được? Anh tưởng Thẩm Lạc ngốc lắm hả?

Giang Việt cười:

- Chuyện này thì quá đơn giản. Anh đã nói với bọn họ rồi. Em chỉ cần nói tên anh ra là được.

Ở nhà Giang Việt bị bố mẹ đánh suốt ngày, còn bị Bắc Vũ trêu đùa cười cợt từ nhỏ đến lớn. Nhưng ở ngoài cũng là người có tiếng tăm, còn là anh cả trong đội thể dục trường, mà anh cả đội thể dục thì cũng là anh cả của trường. Cho nên cậu ta tự xưng là anh cả trường số hai cũng không phải là nói khoác.

Bắc Vũ vẫn cảm thấy ý tưởng này rất ngu ngốc, nhưng không chịu nổi sức hấp dẫn của việc Thẩm Lạc chủ động nói chuyện với mình. Cô suy nghĩ một chút rồi nói:

- Vậy thử xem sao!

Giang Việt vỗ tay:

- Vậy còn tạm được chứ.

Cậu ta lấy di động ra gọi cho hai tên bạn thân, rồi dặn dò cẩn thận. Sau đó đắc ý nhươn mày:

- Mười phút sau em đến sân thể dục, đảm bảo hành động nghĩa hiệp của em hôm nay có tác dụng gấp trăm lần so với mấy việc em làm lúc trước. Nếu như vậy mà cậu ta còn không để ý tới em thì anh thấy em tốn công nữa, đổi mục tiêu mới cho nhanh.

Bắc Vũ cảm thấy không đúng lắm, nhưng cũng thâm đồng ý.

Cô thấy rất căng thẳng, nên cứ ôm đàn đứng một lát, rồi lại ngồi xuống ghé một lát. Cuối cùng không chịu nổi, nên đành đi ra sân thể dục.

Giang Việt nắm tay lại, nói nhỏ:

- Chị Vũ, cố lên!

Bắc Vũ nhú mày:

- Nếu mà xảy ra chuyện gì, em sẽ hỏi tội anh.

Giang Việt nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo:

- Thôi anh cũng đi xem sao. Nhỡ mà có chuyện gì thật thì còn ngăn lại được.

Đến gần sân thể dục, Bắc Vũ nhìn đồng hồ, rồi nói:

- Anh đứng ở đây thôi. Thẩm Lạc rất thông minh. Đừng để anh ấy biết là chúng ta làm.

Nói xong thì chạy vội vào trong. Cô mới đi được mấy bước, đã trông thấy chiếc xà kép Thẩm Lạc hay ngồi trống không. Cô nhìn ra xung quanh cũng không thấy bóng dáng cậu đâu.

Cô đi tiếp thì nghe thấy tiếng rên nho nhỏ. Sau đó mới nhìn thấy có hai người nằm dưới đất.

Bắc Vũ sợ hãi, tưởng có chuyện gì. Cô chạy lên xem, nhưng không phải Thẩm Lạc.

Hai người này ôm bụng rên rỉ, nhìn rất thảm.

Cô hỏi:

- Anh... hai anh là Giang Việt gọi tới hả?

Một người xuýt xoa hai tiếng rồi nói:

- Người anh Việt muốn xử lý này là ai thế? Ra tay quá độc ác, đau chết mất!

Bắc Vũ nói:

- Anh ấy đâu rồi? Hai người không làm gì anh ấy đấy chứ?

- Bọn này còn chưa đụng tới tóc nó, đã bị đánh thành thế này rồi.

Bắc Vũ thở phào, rồi lại thấy chột dạ. Dù sao hai người này bị đánh cũng là tại cô cả.

Mà hai người này là học sinh thể dục, sao Thẩm Lạc có thể đánh người ta thành như vậy được nhỉ?

Cô nhìn quanh một vòng, không thấy Thẩm Lạc đâu. Rồi mới gọi cho Giang Việt:

- Xảy ra chuyện rồi anh mau vào đây!

Giang Việt chạy vào, hai người kia đã ngồi dậy, nhưng vẫn rên rĩ.

- Sao thế này?

Giang Việt hoảng hốt.

- Anh Việt, bọn em bị thằng kia đánh.

- Thế cậu ta đâu?

- Đi rồi.

- Cậu ta không sao đấy chứ?

Hai người kia sụp đổ, gào lên:

- Anh Việt, người bị đánh là bọn em. Bọn em đã đụng đến nó đâu.

- Mẹ nó! Sao lại thế này? Hai đứa mày còn không đánh lại một thằng mọt sách à?

- Mọt sách gì chứ? Anh Việt, lần sau anh đừng lừa bọn em như vậy! Thằng kia là ai đấy?

Giang Việt và Bắc Vũ nhìn nhau, rồi lầm bầm:

- Không ngờ Thẩm Lạc còn có chiêu này.

Rồi lại nói với hai người dưới đất:

- Có cần đi bệnh viện không?

Hai người xoa tay:

- Chỉ bị thương ngoài da thôi. Thằng kia ra tay cũng có chừng mực.

Giang Việt đỡ người dậy, áy náy nói:

- Là lỗi của tao, lần sau tao sẽ mời hai đứa mày đi chơi game cả đêm.

Hai người kia đỡ nhau đi về. Bắc Vũ tức giận ngồi xuống đất, tay dè lên phím đàn.

Giang Việt sờ tai, ngồi xuống bên cạnh cô, cười hì hì:

- Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà!

Bắc Vũ trợn mắt:

- Quả nhiên là không thể tin anh!

Giang Việt:

- Ai biết Thẩm Lạc lại biết võ chứ? Lần sau anh sẽ gọi thêm mấy người nữa.

- Còn có lần sau à? Anh muốn bị mời văn phòng à?

- Được rồi! - Giang Việt phát tay.

- Bỏ qua phương án anh hùng cứu mỹ nhân này, chúng ta vẫn còn cách khác mà.

Bắc Vũ cười lạnh:

- Giang Nhị Cầu, em cảm ơn anh! Anh đừng tham gia vào chuyện của em nữa.

Giang Việt gãi đầu:

- Vậy anh sẽ mặt dày rủ cậu ta đi chơi, sau đó dẫn em theo, chế tạo cơ hội cho hai người nhé?

Bắc Vũ không đồng ý:

- Anh rủ được thì hẵng nói.

Giang Việt nghĩ tới sau lần chơi bóng đá, cậu ta có rủ Thẩm Lạc mấy lần nữa, nhưng đều bị từ chối. Thẩm Lạc lại quay lại dáng vẻ một mình như trước.

Cậu ta thờ dài, vỗ vai Bắc Vũ:

- Xem ra hai anh em chúng ta đồng bệnh tương liên rồi. Anh và Nhu Nhu, em và Lạc thần đều là có duyên vô phận.

- Anh đừng có buồn nôn như vậy nữa được không?

Giang Việt cười bí ối:

- Lạc Lạc của em?

Một giây sau liền bị Bắc Vũ đá cho một cái.

Chương 8

Đi Cẩm Trại

Học kỳ đầu tiên lớp 10 của Bắc Vũ trôi qua trong cảnh mờ nhạt giữa đám đông, và thậm chí Thẩm Lạc.

Bởi vì kỳ thi trước đứng thứ hai mươi lăm, nên cô cũng chẳng mong đợi gì ở mình cả.

Môn thi cuối cùng kết thúc, cô thu dọn đồ đạc trong ký túc xá. Khi xách đồ xuống dưới sân thì thấy Giang Việt đang đứng đợi cô bên chiếc xe đạp cũ rích của cậu.

Cô đi tới, để đồ lên yên xe:

- Cười bí ối như vậy, chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Giang Việt nhón mày:

- Lần này thì em sai rồi. Anh không chỉ có chuyện tốt muốn nói cho em, mà còn là chuyện tốt có liên quan đến em nhé.

Bắc Vũ lườm cậu, phản bác:

- Giang Nhị Cầu anh mà có chuyện tốt, thì đúng là mặt trời mọc đằng Tây.

Giang Việt vỗ ngực:

- Lần này là chuyện tốt thật đó. Mai bọn anh đi lên núi Vân cắm trại, ngắm mặt trời mọc. Em đi cùng đi.

Núi Vân là một ngọn núi ở ngoại thành. Hai năm gần đây có rất nhiều người thích lên đó ngắm mặt trời mọc.

Bắc Vũ dắt xe ra:

- Một đám con trai đi cắm trại, rủ em đi làm gì?

- Đương nhiên là vì Thẩm Lạc rồi!

Bắc Vũ quay lại nhìn cậu, không dám tin:

- Anh ấy cũng đi hả?

- Bất ngờ chưa? Có vui không?

Giang Việt gật đầu thật mạnh, như muốn nói rằng: mau khen anh đi.

- Đây là cơ hội anh chuẩn bị riêng cho em đấy. Lúc đầu cũng chẳng hi vọng mấy, không ngờ cậu ta lại đồng ý.

Bắc Vũ nhíu mày:

- Không phải anh bảo là anh ấy không chơi với bọn anh à?

Giang Việt nói:

- Vậy thì anh mới nói là bất ngờ đó. Ban đầu anh định mặt dày ra hỏi thử, ai ngờ cậu ta lại đồng ý. Đến hôm đó, anh sẽ tạo cơ hội cho em.

Bắc Vũ liếc cậu:

- Em đi cắm trại cùng bọn anh. Nhưng mà cứ để bình thường đi, đừng có chế tạo cơ hội. Nghe là biết sẽ rắc rối hơn rồi.

- Em không tin anh em à?

- Bởi vì anh không đáng tin được.

Tuy trên mặt không biểu hiện gì, nhưng Bắc Vũ cũng rất vui vẻ. Ngắm trăng, ngắm sao, ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi với người mình thích. Nghĩ thôi đã thấy rất lãng mạn rồi.

Di chứng của bệnh Mary Sue lại bắt đầu phát tác.

Bởi vì cô đi cắm trại với Giang Việt, nên tất nhiên bố mẹ cô không phản đối. Trước khi đi thì dặn hai người phải chú ý an toàn, chăm sóc lẫn nhau.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ đi cắm trại. Cho dù không có Thảm Lạc, thì cô cũng thấy rất vui. Tối hôm đó cô đi mua lều và túi ngủ. Sáng hôm sau thì ở nhà chuẩn bị hành lý.

Thật ra chỉ cắm trại có một đêm thôi, cũng không cần gì nhiều, nhưng cô lại chuẩn bị mất nửa ngày.

Ăn cơm chiều xong, cô và Giang Việt bắt đầu xuất phát. Khi đến chỗ hẹn đã gần bảy giờ. Những người khác cũng đã đến đông đủ.

Thảm Lạc mặc áo khoác, công hành lý. Thật ra mọi người đều mặc tương tự nhau. Đám Giang Việt đều là học sinh thể dục, nên bộ dáng cũng không tệ. Nhưng trong mắt Bắc Vũ, Thảm Lạc không giống với ai cả.

Nơi nào có cậu, thì những người khác chỉ là mây bay.

Cả đám có bảy người, thuê một chiếc xe ô tô nhỏ.

Bắc Vũ là cô gái duy nhất trong đội, lẽ ra nên ngồi ở bên cạnh lái xe, đỡ phải chen chúc với người khác. Nhưng mà Giang Việt lại tranh ngồi ghế đó, bảo Bắc Vũ ngồi ở sau lưng cậu. Sau đó lại sắp xếp Thảm Lạc ngồi cạnh cô.

Mấy người khác vẫn luôn nghe cậu ta chỉ huy, nên cũng không để ý, chỉ mãi cười đùa với nhau.

Bắc Vũ ngồi xong, Thảm Lạc mới ngồi xuống cạnh cô.

Chỗ ngồi nhỏ hẹp, khó tránh khỏi việc đụng vào nhau. Tuy ai cũng mặc chiếc áo khoác dày cộm, nhưng Bắc Vũ vẫn cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu.

Lần đầu tiên cô cách cậu gần như vậy. Cô căng thẳng nên không dám ngẩng đầu nhìn cậu.

Giang Việt ngồi phía trước quay đầu lại, lặng lẽ nháy mắt với cô để tranh công.

Bắc Vũ mắng cậu hai câu bằng khẩu hình miệng.

Sau khi xe chạy, không khí trong xe bắt đầu sôi nổi.

Đám Giang Việt rất thích chơi, lúc thì nói chuyện về trò chơi, lúc lại bàn luận xem trong trường có bạn nữ nào xinh. Trong lúc nói chuyện thường xuyên xen vào mấy câu bậy bạ, không hề để ý là trên xe có cả con gái.

Bắc Vũ cảm thấy tai mình bị ô nhiễm thì không sao, nhưng mà Thảm Lạc cũng bị mấy tên chết tiệt này tàn phá. Cả đoạn đường, cô đều mong cho mấy tên này bị lũ đen hút đi.

Xe chạy được hơn mười phút, cô mới dám nhìn trộm người bên cạnh. Nhưng mà không biết Thẩm Lạc đã nằm dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại như đang ngủ từ bao giờ.

Bắc Vũ thấy vậy thì không thèm nhìn trộm nữa, mà nhìn thẳng luôn.

Ai ngờ, xe đột nhiên xóc nảy, Thẩm Lạc vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra. Hai ánh mắt chạm vào nhau.

Giống như làm chuyện xấu bị người ta bắt được, cô nhanh chóng tròn tròn mắt giấu đầu hở đuôi, giả vờ xuýt xoa:

- Sao đường này xóc thế nhỉ?

Giang Việt ngồi phía trước lập tức quay lại nhìn cô:

- Sắp đến ngoại thành rồi, tình hình giao thông không tốt. Em ngồi cẩn thận đấy, đừng để bị đụng.

Có người lên tiếng:

- Anh Việt, anh đúng là người anh trai tốt nhất Trung Quốc!

Giang Việt chớp mắt với Bắc Vũ, rồi ám chỉ:

- Đương nhiên rồi! Có cảm động với cách sắp xếp của anh không?

Bắc Vũ lườm cậu, lấy một viên kẹo chocolate trong túi ra, bóc vỏ rồi nhét vào miệng cậu:

- Em cảm ơn anh nhé!

Đột nhiên cô nghĩ ra điều gì, lại lấy kẹo ra chia cho mọi người.

Trước xa, sau gần. Người cuối cùng là Thẩm Lạc. Nhìn có vẻ rất tự nhiên.

Trời mới biết là cô căng thẳng thế nào. Cô chỉ sợ Thẩm Lạc từ chối. Vốn dĩ không có mấy tên con trai thích ăn kẹo, mà nhìn cậu cũng không giống người thích ăn kẹo.

May mà Thẩm Lạc chỉ nhìn chiếc kẹo trong tay cô một chút, rồi nhặt lên.

Tay cậu xẹt qua lòng bàn tay cô, giống như một chiếc lông chim mềm mại xẹt qua. Trong lòng Bắc Vũ mềm nhũn.

Cô cũng ăn một viên. Trông thấy cậu bóc vỏ, cho kẹo vào miệng thì hỏi nhỏ:

- Ngon không?

Thẩm Lạc lạnh nhạt nhìn cô, hơi gật đầu. Vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như mọi ngày, nhưng khi cậu gật đầu, trong mắt lại có một chút dịu dàng hơn.

Bởi vì cậu nhắm mắt lại, nên Bắc Vũ không trông thấy.

Thẩm Lạc ngậm kẹo, nhắm mắt lại ngồi dựa vào ghế, trông có vẻ yên tĩnh và xa cách.

Bắc Vũ không thể bình tĩnh nổi. Cứ nghĩ đến việc Thẩm Lạc ăn kẹo của cô, là miệng cô lại muốn cong lên, muốn cười lại sợ người khác trông thấy. Cô phải quay ra ngoài cửa sổ, giả vờ ngắm hoàng hôn.

Xe đi thẳng một đường đến chân núi Vân. Tuy mới hơn tám giờ, nhưng trời đã tối đen.

Khi xuống xe, mượn ánh sáng trong xe, Bắc Vũ lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc. Mọi cậu vẫn hơi động. Có lẽ là viên kẹo kia vẫn chưa tan hết.

Cô không biết là cậu có thích ăn không. Trong túi cô vẫn còn mấy viên, muốn cho cậu... hai viên nữa, nhưng cuối cùng lại thôi.

Vì bây giờ là mùa đông, không cần lo rấn rét gì đó. Nên cả đám cầm đèn pin, đi trên con đường tối om như mực.

Núi Vân cao hơn mực nước biển khoảng một ngàn mét. Leo lên đỉnh núi mất khoảng hai tiếng.

Bắc Vũ không thể so được với đám học sinh thể dục tứ chi phát triển này. Nhưng vì Thẩm Lạc, nên cô vẫn cắn răng đi theo.

Nhưng đi được nửa tiếng, cô bắt đầu thở gấp, hơi thở hổn hển như người bị hen suyễn.

Cô đang định gọi Giang Việt, thì Thẩm Lạc đi trước cô đột nhiên lên tiếng:

- Nghỉ một lát đi!

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ nghe thấy cậu nói một câu dài như vậy.

Mà mấy chữ này, cũng là những gì cô muốn nói.

Ấn tượng tốt về cậu lại tăng thêm mấy nấc.

Giang Việt đi phía trước quay lại, tay cầm đèn pin soi, miệng cười hì hì:

- Không đi được nữa à? Được, vậy chúng ta nghỉ một lát đã.

Thẩm Lạc không nói gì, ngồi xuống ven đường.

Bắc Vũ được nghỉ ngơi, cũng lười mắng Giang Việt. Cô giả vờ ngồi cạnh Thẩm Lạc một cách rất tự nhiên. Sau đó lại đưa cho cậu hai viên kẹo:

- Ăn kẹo bổ sung thể lực.

Cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng thì đang quay cuồng.

Thẩm Lạc cầm lấy kẹo, nhưng không ăn ngay, mà bỏ vào túi áo. Sau đó cậu thản nhiên nhìn bọc hành lý của cô, đột nhiên hỏi:

- Mang nhiều đồ vậy à?

Lần này không chỉ dài, mà còn là nói với cô, nên Bắc Vũ lập tức ngơ ngác.

Cũng may Giang Việt đứng cách đó mấy bước nghe thấy hai người nói chuyện, nên nhảy tới nói, làm cô đỡ xấu hổ:

- Em đừng nói với anh là toàn đồ ăn nhé?

Lúc này Bắc Vũ mới nhận ra Thẩm Lạc đang hỏi về hành lý của mình, đang định trả lời, thì Giang Việt đã mở túi ra, nhặt mấy thứ đồ ăn vặt ra, kêu to:

- Biết ngay mà!

- Giang Việt, anh làm gì đấy?

Bắc Vũ xấu hổ, giật lấy cái túi.

Tên này đúng là ngu như heo mà. Đã phá hỏng không khí của người ta, lại còn phá tan hình tượng của cô trước mặt Thẩm Lạc. Thật sự là không nhịn được nữa.

Mà Giang Việt lại thản nhiên nhét mấy thứ lấy của cô vào túi mình, rồi nhìn cô:

- Yên tâm đi, anh không lấy mắt của em đâu. Bây giờ mới đi được nửa tiếng thôi. Anh không mang đồ hộ em, thì lát nữa em đi sao được. Anh nói cho em biết, anh không công được em đâu nhé.

Đám con trai bên cạnh lại bắt đầu:

- Anh Việt - anh trai tốt nhất Trung Quốc!”

Giang Việt phẩy tay:

- Đương nhiên rồi! Bố mẹ tao còn thích Mưa Nhỏ hơn cả con trai ruột ý. Nếu nó mà mất một sợi tóc, là về tao lại bị đánh. Cho nên Giang Việt này có thiếu một cái chân, cũng không thể để chị Vũ đây thiếu một sợi tóc.

Giang Việt công túi hành lý, ngồi chen vào chỗ đám con trai, để lại một không gian riêng cho Bắc Vũ và Thẩm Lạc.

- Ui, cảm động quá! Em Bắc Vũ, em có cảm động không?

Có hai tên cố ý làm vẻ cảm động, rồi trêu Bắc Vũ.

Bắc Vũ không thích mình trở thành đề tài nói giỡn của người khác, nhất là trong tình huống có mặt Thẩm Lạc. Những lời trêu chọc này làm cô thấy xấu hổ.

Nhưng đám Giang Việt đã quen kiểu đùa giỡn này, cô cũng không thể làm hỏng không khí, nên không nói gì cả. Cô lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc ở ngay bên cạnh.

Cậu đang nhìn mặt đất, vẻ mặt bình tĩnh, không có biểu cảm gì, cũng không nói gì cả, giống như không nghe thấy bọn họ cười đùa vậy.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi nghỉ khoảng mười phút, cả đám lại tiếp tục lên đường.

Bởi vì Giang Việt đã mang hộ cô một nửa số hành lý, nên Bắc Vũ cũng thoải mái hơn.

Vì thế cô lại tha thứ cho Giang Việt.

Chỉ có điều - cô nhìn Thẩm Lạc đi phía trước, cảm thấy hơi tiếc nuối. Vừa rồi bị Giang Việt xen vào, cuộc đối thoại đầu tiên của cô và Thẩm Lạc đã chết từ trong trứng nước.

Khi tới đỉnh núi đã hơn mười giờ.

Đêm nay chỉ có mỗi đám bọn họ lên núi ngắm mặt trời mọc, nên sau khi bật đèn lên, thì mọi người bắt đầu dựng lều.

Không chỉ có Bắc Vũ, mà đám Giang Việt cũng là lần đầu đi cắm trại. Tuy là vui nhưng ai nấy đều luống cuống, không biết làm gì. Mỗi người đều tự dựng lều của mình, không ai giúp được ai cả.

Chỉ có mình Thẩm Lạc có vẻ rất trôi chảy, nhanh chóng dựng lều lên.

Bắc Vũ vốn đã mệt, dựng một lúc lâu mà không được. Khi cô đang mệt mỏi, thì Thẩm Lạc đã đi tới, cầm lấy tấm màn căng lều.

Nhìn thấy cậu ngồi xuống sửa sang lại cái lều bị mình làm thành một đám lộn xộn, Bắc Vũ mới nhận ra cậu đang giúp mình.

- Cảm... cảm ơn anh.

Cô cố áp sự kích động trong lòng xuống, nhưng vẫn bị nói lỗi.

Thẩm Lạc không trả lời cô, mà chỉ hơi gật đầu.

Thấy động tác của cậu rất thuần thục, chỉ chớp mắt chiếc lều của cô đã hoàn thành. Bắc Vũ nhanh chóng chạy đến gần:

- Anh hay đi cắm trại hả?

- Ừ.

Khó trách Thẩm Lạc lại đồng ý đi cắm trại với bọn Giang Việt.

Bắc Vũ còn định nói tiếp, thì Thẩm Lạc đã đi về chỗ lều của mình.

Bắc Vũ:...

Cô nhìn cậu đi vào trong bóng đêm, quả thật còn lạnh hơn mùa đông. Cô muốn tự nhiên đến gần cậu thì còn khó hơn lên trời!

Cô uể oải gãi đầu, đi vào trong lều. Không bao lâu, đầu Giang Việt thò vào:

- Đốt lửa trại rồi đấy, mau ra đây chơi đi.

Bắc Vũ chui ra nhìn. Quả nhiên đã có một đống lửa trại ở gần đó. Đám con trai đang ngồi quanh đó, uống bia, chơi bài. Trông có vẻ rất náo nhiệt.

Nhưng không thấy Thẩm Lạc đâu. Cô quay sang chiếc lều bên cạnh, vừa hay nhìn thấy cậu từ trong ra. Trong tay là một chiếc giá ba chân và một chiếc kính viễn vọng.

Giang Việt nghe thấy động tĩnh, cũng nhìn sang đó:

- Lạc Thần. Lát nữa ngắm trăng, sao sau. Sang chơi với mọi người đã.

Thẩm Lạc quay lại nhìn Giang Việt, cũng nhân tiện nhìn qua Bắc Vũ, rồi lại nhìn đám con trai bên kia, gật đầu:

- Ừ.

Sau đó bỏ mấy thứ trong tay xuống.

Giang Việt nhanh chóng nháy mắt với Bắc Vũ, nói nhỏ:

- Đêm dài dằng dẵng, hai chiếc lều lại ở gần nhau. Em phải kiểm chế bản thân, đừng làm chuyện gì xấu xa đấy!

- Giang Nhị Cầu! Anh muốn chết hả?

Bắc Vũ giơ tay ra đám, nhưng lại bị Giang Việt bắt được.

Lúc này Thẩm Lạc đã ra khỏi lều, trông thấy hai người đang đùa giỡn thì nhú mày.

Bắc Vũ rút tay lại, khôi phục vẻ thực nữ, đi theo Giang Việt ra chỗ lửa trại.

- Em Bắc Vũ, mau ra đây uống bia với bọn anh!

Một tên con trai ngồi dưới đất, giơ lon bia lên cho Bắc Vũ.

- Cút, cút, cút! Con gái uống bia gì.

Giang Việt đi tới giật lấy lon bia, ném cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc bắt được lon bia, cũng ngồi xuống đó.

Bắc Vũ ngồi bên cạnh cậu.

Giang Việt cầm bộ bài trên mặt đất lên:

- Bảy người vừa đủ. Ba người đấu địa chủ, bốn người chơi song thẳng, thay phiên nhau chơi. Trừ Mưa Nhỏ ra, ai thua thì phải uống bia.

Nói xong lại hỏi Thẩm Lạc:

- Cậu thích chơi cái gì?

Thẩm Lạc nhìn bộ bài, chần chừ:

- Tôi không biết chơi.

Có người trêu:

- Không phải chứ? Đấu địa chủ và song thẳng mà còn không biết hả? Thế giới của thiên tài quả nhiên không giống chúng ta.

Bắc Vũ nói theo bản năng:

- Ai quy định là phải biết chơi bài chứ? Em cũng có biết chơi đâu.

Giang Việt nhìn cô rồi cười, vẻ mặt như anh rất hiểu em. Sau đó lại vỗ vai Thẩm Lạc:

- Quy tắc rất đơn giản, tôi nói cho cậu là cậu biết ngay mà.

Sau đó thì bắt đầu nói quy tắc.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn hai người. Thẩm Lạc hơi nhú mày, nghe rất chăm chú. Có vẻ là chưa chơi bao giờ thật.

Sau khi nói quy tắc xong, bảy người phân làm hai nhóm. Giang Việt và hai người khác đấu địa chủ. Bốn người còn lại chơi song thắng. Bắc Vũ và Thẩm Lạc ngồi đối diện.

Đương nhiên là cô cố ý rồi.

Hai tên còn lại đập tay nhau:

- Đêm nay nhất định phải để thiên tài thấy sự lợi hại của chúng ta!

Một tên vừa chia bài vừa nói:

- Em Bắc Vũ, lát nữa có thua cũng đừng trách bọn anh nhé!

Thẩm Lạc cười:

- Cái này còn phải xem vận may.

Bắc Vũ phụ họa:

- Đúng vậy.

Rất rõ ràng, đêm nay Bắc Vũ và Thẩm Lạc khá may mắn. Hơn nữa, cô phát hiện ra thiên tài và người thường không hề giống nhau. Tuy Thẩm Lạc mới học được cách chơi. Nhưng lại có thể nhớ được bài, và tính được xem người khác có những con bài gì.

Cậu và Bắc Vũ là một nhà, mỗi lần Bắc Vũ do dự, cậu cũng có thể nhắc nhở cô.

Cậu không nói nhiều, chỉ khoảng hai ba chữ, nhưng Bắc Vũ cũng rất vui vẻ.

Hai người phối hợp rất ăn ý, làm Bắc Vũ quên mất sự rụt rè của người thích thầm. Mỗi lần thắng, cô còn vui vẻ đập tay với cậu.

Thẩm Lạc cũng phối hợp cô.

Hơn nữa, cô còn nhận thấy cậu hơi mỉm cười, khác hẳn với vẻ lạnh lùng ngày thường.

Hai người đánh từ 2 đến K, hai tên con trai còn lại ồn ào:

- Có còn thiên lý nữa không? Hai người này đánh bài như kiểu dùng phần mềm hack ấy. Không chơi nữa, trực tiếp uống bia cho nhanh.

Giang Việt ở bên cũng thò đầu sang, cười:

- Cái gì là thiên tài? Cái này chính là thiên tài! Sau này chơi với Lạc Thần, đừng tưởng bỏ rằng người ta không biết chơi thì có thể thắng người ta!

Cậu chơi nốt một ván, rồi đưa lon bia cho Thẩm Lạc, cười nói:

- Máy đưa học giỏi trong lớp mà thầy đám bọn tôi, đều tránh ra xa. Chỉ có mỗi Lạc Thần chơi với bọn này thôi. Sau này Giang Việt sẽ coi cậu như anh em.

Tuy trên mặt Giang Việt vẫn cười đùa, nhưng trong lòng cũng rất căng thẳng. Là một học sinh cá biệt, cậu không thích chơi với đám học giỏi. Thẩm Lạc lại là một tên học giỏi điển hình, lại luôn lạnh nhạt. Cậu chuyển đến đây đã một học kỳ rồi, mà không hề nói chuyện với ai. Học dốt thì cũng có lòng tự trọng của học dốt. Nếu không vì Bắc Vũ, cậu cũng sẽ không cố tình sán lại gần Thẩm Lạc. Nhưng cậu cũng không nghĩ tới Thẩm Lạc sẽ tham gia lần cắm trại này.

Chương 9

Bầu Trời Đêm

Thẩm Lạc nhìn Giang Việt, không nói gì, miệng hơi nhếch lên. Cậu mở lon bia trên tay ra, giơ về phía Giang Việt, rồi ngửa đầu uống một ngụm.

Giang Việt cười vang:

- Sảng khoái đấy!

Mấy người khác cũng cười đùa theo.

Bắc Vũ cũng muốn uống bia, nhưng cô phải giữ vẻ thục nữ trước mặt Thẩm Lạc, nên chỉ có thể uống nước ngọt.

Đám Giang Việt rất có bản lĩnh tự bày trò để chơi. Giữa mùa đông có thể lên núi đốt lửa trại, vừa hát vừa nhảy múa.

Thẩm Lạc không chơi cùng bọn họ. Nhưng theo sự quan sát lén lút của Bắc Vũ, nhìn cậu không giống với mọi khi.

Cái cảm giác lạnh lùng xa cách lúc trước đã nhạt hơn nhiều. Tuy cậu cũng vẫn ít nói như trước, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng đôi mắt đen kia đã dụi đi theo ánh lửa.

Bắc Vũ nghĩ, chắc hẳn cậu cũng thấy không tệ.

Vì sáng hôm sau muốn xem mặt trời mọc, nên chơi được một lát, thì ai nấy đều trở về lều.

Lần đầu tiên Bắc Vũ đi cắm trại và ngủ trong lều. Và lại Thẩm Lạc còn ở cách cô khoảng một mét, nên cô không thể ngủ được. Cô vẫn luôn chú ý tình hình bên ngoài.

Đầu tiên là mấy câu nói mơ của Giang Việt. Sau đó là tiếng động nho nhỏ ở bên lều Thẩm Lạc.

Cô rón rén chui ra khỏi túi ngủ, mở khóa lều ra. Từ khe hở nho nhỏ đó, cô trông thấy Thẩm Lạc mang chiếc giá ba chân và kính viễn vọng đi vào trong bóng đêm.

Đợi cậu đi xa rồi, Bắc Vũ mới chui ra khỏi lều. Cô mặc áo khoác vào rồi lặng lẽ đi theo.

Bước chân của cô rất nhẹ, không dám phát ra tiếng động nào, cũng không dám đi quá gần, để tránh bị cậu phát hiện.

Trên đỉnh núi có một tảng đá to. Mặt trên bằng phẳng, chẳng khác nào đài ngắm cảnh của thiên nhiên. Tảng đá cao khoảng một mét, nên Thẩm Lạc trèo lên rất dễ dàng.

Bắc Vũ sợ bị phát hiện, nên không dám đi lên theo. Cô đứng sau một gốc cây to, lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc đang sắp xếp kính viễn vọng.

Cảnh sắc đêm nay rất đẹp. Tuy trời rất lạnh, nhưng xung quanh lại rất thoải mái. Bầu trời sáng sủa đầy sao, đứng trên đỉnh núi có cảm giác chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào.

Bóng hình cao lớn của Thẩm Lạc trên tảng đá trông rất cô độc so với bầu trời sao.

Tuy việc bám đuôi này là theo thói quen, nhưng trong màn đêm yên tĩnh Bắc Vũ vẫn cảm thấy nhịp tim đập thật mạnh.

Cô đang nhìn lên, thì trong bụi cỏ dưới chân có thứ gì đó, làm cô giật mình.

- Ai đấy?

Tuy cô không nói gì, nhưng hành động của cô lúc giật mình đã làm Thẩm Lạc chú ý.

Cậu quay lại, nhìn về chỗ cô đứng.

Bụi cỏ dưới chân đã bình thường như trước, không biết là con gì đi qua. Bắc Vũ ảo não gỡ đầu, đi ra ngoài.

- Ừm... em không ngủ được, nên ra ngoài ngắm sao. Có phải đã làm phiền anh không?

Tuy trời rất tối, nhưng Thẩm Lạc đã nhận ra cô. Cậu hơi im lặng một chút, rồi lắc đầu:

- Tầm nhìn ở đây tốt hơn.

Cậu chỉ lên trên tảng đá.

Trong lòng Bắc Vũ vẫn còn lo lắng vì bị phát hiện. Nay nghe thấy cậu nói vậy thì lập tức mừng thầm.

Giữa mùa đông đi cắm trại không phải là để ngắm sao, xem mặt trời mọc với Thảm Lạc sao?

Lúc trước còn thấy buồn vì không có cơ hội, không ngờ nó lại dễ dàng như vậy.

Vì không để lộ ra suy nghĩ của mình, cô ra vẻ rụt rè:

- Không quá rầy anh ngắm sao đấy chứ?

Thảm Lạc không trả lời, chỉ lắc đầu.

Bắc Vũ không kìm nén được sự vui sướng, đang định chạy tới, lại nhớ ra, liền đi từ từ qua đó.

Khi đến gần, cô mới phát hiện tảng đá này cao hơn lúc trước cô nhìn thấy. Nó phải cao ngang đầu cô.

Tay cô bám vào tảng đá, dưới chân đạp hai cái, nhưng vẫn không trèo lên được. Lại còn trượt tay, suýt nữa ngã xuống.

May mà Thảm Lạc đang ngắm sao, không để ý đến cô.

Cô đứng lúi lại, hít sâu một hơi, lại bám vào tảng đá.

Khi cô đang dùng sức, thì tay phải bị cầm lấy.

Sau đó cô đã bị kéo lên.

Chỉ trong vài giây thôi, cô đã ngồi trên tảng đá.

Cô còn chưa kịp hiểu ra, thì Thảm Lạc đã buông tay ra, quay lại với chiếc giá ba chân.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn cậu, rồi lại cúi đầu nhìn tay mình.

Đây có được coi là cầm tay không?

Tiếc là thời gian cầm tay quá ngắn. Cô còn chưa kịp cảm nhận thì cậu đã bỏ tay ra rồi.

Đột nhiên cô cảm thấy tay mình nóng như lửa đốt.

Cô nắm chặt tay lại, muốn giữ hơi ấm của Thảm Lạc lại. Sau đó đứng dậy đi lên phía trước.

Thảm Lạc để máy ảnh tự chụp, còn mình thì cầm kính viễn vọng ngồi ở bên cạnh ngắm sao. Vẫn là dáng vẻ không coi ai ra gì, không hề để ý tới Bắc Vũ.

Bắc Vũ ngồi xuống một chỗ không xa, lặng lẽ nhìn cậu. Rồi lại ngẩng đầu giả vờ mình đang ngắm sao. Trông thì có vẻ rất bình thường, nhưng trong đầu cô thì đang nghĩ cách để bắt chuyện.

Cô biết Thảm Lạc thích thiên văn. Tiếc là cô không hiểu gì về trăng sao. Cô chỉ biết là hôm nay rất nhiều sao, nên không thể nói chuyện về sao với cậu được.

Không khí vô cùng im lặng. Nhưng vì Thảm Lạc rất chăm chú ngắm sao, không có để ý tới cô, nên cô cũng không thấy xấu hổ.

Rất lâu sau, Bắc Vũ cũng không tìm được câu nào để nói. Cô chỉ muốn tát cho mình mấy cái thôi.

Một cơ hội tốt như vậy mà còn không bắt được, thật là uổng phí mười lăm, mười sáu năm sống trên đời mà.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Thảm Lạc mới bỏ kính viễn vọng xuống, rồi đột nhiên đưa nó cho cô.

- Hả?

Bắc Vũ sững sốt, không hiểu gì hết.

- Dùng cái này sẽ thấy rõ hơn.

Cậu vẫn nói ít như trước, giọng nói cũng không âm áp gì.

- À vâng!

Bắc Vũ kinh ngạc nhận lấy kính viễn vọng. Cô nhìn một lát, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng:

- Anh biết rất nhiều chòm sao hả? Có thể dạy em không?

Thảm Lạc đồng ý:

- Mùa đông là mùa có nhiều sao nhất trong năm. Rất dễ quan sát chúng.

- Thật hả?

Bắc Vũ vui vẻ dịch lại gần chỗ cậu.

Thảm Lạc nói:

- Dễ phân biệt nhất là chòm sao Orion, ở phía nam, là một trong những chòm sao thuộc xích đạo trời.

Bắc Vũ giơ kính viễn vọng hỏi:

- Ở đâu ạ?

Thảm Lạc giơ tay chỉ cho cô:

- Nhìn sang phía nam đi. Chòm sao bắt đầu từ Betelgeuse đến Rigel và bốn ngôi sao khác tạo thành một hình tứ giác lớn. Ở giữa hình tứ giác, có ba ngôi sao ζ , ϵ , δ thẳng hàng, tạo thành chiếc đai lưng của Orion.⁽¹⁾

Tuy những ngôi sao này Bắc Vũ chưa nghe tên bao giờ, cô cũng không hiểu gì cả. Nhưng mà có sao đâu? Đây là Thảm Lạc dạy cô đó.

Một hai ba bốn năm... Thẩm Lạc nói bao nhiêu từ, cô không đếm hết được.
Cả người cô sắp sửa bay lên trời vì mấy câu nói khó hiểu của Thẩm Lạc rồi.
Mối quan hệ của hai người có tiến triển rồi.

- Nhìn thấy chưa?

Thẩm Lạc đột nhiên hỏi.

- Há?

Bắc Vũ đang suy nghĩ miên man, đột nhiên tỉnh lại. Cô nhìn về phía tay cậu chỉ, lại cầm lấy kính viễn vọng nhìn theo. Cũng chẳng biết mình nhìn có đúng hay không, nhưng vẫn gật đầu bừa:

- Có thấy.

Ai quan tâm nó là Orion hay là Thợ Săn chứ.

Cô hỏi tiếp:

- Còn gì nữa ạ?

- Từ chỗ ba ngôi sao đây, nhìn sang hướng đông nam, có một ngôi sao rất sáng. Có thấy không?

Bắc Vũ giơ kính viễn vọng:

- Có ạ.

- Đây là sao Sirius (sao Thiên Lang), ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

- Ồ.

Lần này thì Bắc Vũ có nhìn thấy thật.

- Ở phía đông của Betelgeuse, có một ngôi sao sáng. Đó là sao Procyon (sao Nam Hà 3). Betelgeuse, Sirius và Procyon chính là tam giác mùa đông nổi tiếng.

- Khoan đã. Em chưa nghe kịp.

Bắc Vũ luống cuống giơ kính viễn vọng lên nhìn.

Thẩm Lạc cười khẽ, cầm lấy kính viễn vọng, để cô nhìn theo hướng mình chỉ:

- Betelgeuse ở phía Bắc của chòm sao Orion, Procyon ở phía đông của Betelgeuse. Nhìn thấy chưa?

Bắc Vũ nhân cơ hội dịch đến bên cạnh cậu.

Cậu mặc áo khoác rất dày, khi nói chuyện, hơi thở cũng rất ấm áp, làm Bắc Vũ cảm thấy rạo rục.

Hormone dâng lên, cô rất muốn phạm tội.

Cô gật đầu lung tung:

- Thấy rồi ạ.

- Ngân hà đi ngang qua tam giác này. Phần ngân hà đi ngang qua tam giác là bộ phận mờ nhất của cả ngân hà.

Bắc Vũ cười:

- Thật thú vị.

Thẩm Lạc nhếch môi:

- Em thấy thú vị à?

Bắc Vũ gật đầu thật mạnh.

Những kiến thức về thiên văn thì không thú vị. Nhưng Thẩm Lạc giải thích cho cô thì rất thú vị. Cô nghĩ thầm trong bụng.

Thẩm Lạc cười, không nói gì nữa.

Bắc Vũ nghĩ một chút rồi lại hỏi:

- Anh rất thích thiên văn hả?

Thẩm Lạc gật đầu, băng quơ:

- Trái Đất là cái nôi của nhân loại. Nhưng chúng ta không thể bị trói buộc trong cái nôi đó mãi được. Nói là thích thiên văn cũng không đúng. Chính xác thì phải là thích thăm dò vũ trụ.

Nghe rất là vĩ đại. Là một học sinh có thành tích môn Vật Lý bình thường, Bắc Vũ cảm thấy rất sùng bái Thẩm Lạc. Người cô thích quả nhiên không giống người thường.

Vì thế cô lại càng thích cậu hơn.

Thật sự là xong rồi!

Nhưng mà cô thấy cũng không tệ lắm.

Thẩm Lạc nhìn đồng hồ:

- Em không đi ngủ à?

Bắc Vũ mở to mắt, hỏi lại theo bản năng:

- Anh thì sao?

Thẩm Lạc nói:

- Anh muốn chụp quỹ đạo sao, phải đợi tới mặt trời mọc.

Bắc Vũ thốt lên:

- Em cũng đợi mặt trời mọc.

Thẩm Lạc im lặng, rồi nhìn cô:

- Qua rạng sáng, nhiệt độ sẽ xuống thấp. Em... không lạnh à?

- Em không lạnh mà!

Vừa mới nói xong liền hắt xì.

Thảm Lạc nhíu mày lại.

Bác Vũ nhanh chóng nói:

- Em không lạnh thật mà.

Lạnh một chút thì có sao đâu? Có thể ở cùng cậu thì bảo cô lên núi đao, xuống biển lửa cũng được.

Thảm Lạc nhặt chiếc chăn trên đất lên, đưa cho cô, không nói gì nữa.

Bác Vũ nhận lấy:

- Cảm ơn anh.

Rồi lại lặng lẽ nhìn cậu. Tiếc là không thể biết cậu đang nghĩ gì từ khuôn mặt lạnh lùng kia.

Ghi chú:

1. Chòm sao Orion còn có tên là chòm sao Thợ Săn, vì nó có hình người thợ săn. Cái tên Orion là tên của một nhân vật săn bắn giỏi trong thần thoại Hy Lạp.